

Arrest

nr. 346 299 van 6 mei 2026
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2025 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEESEN, die loco advocaat D. KIRSZENWORCEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 november 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit meer bepaald op basis van haar moeder die in België wettelijk samenwoont met haar Nederlandse partner.

Op dezelfde dag wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en later van een attest van immatriculatie.

1.2 Op 8 oktober 2024 wordt de wettelijke samenwoning van haar moeder en haar Nederlandse partner stopgezet.

1.3 Op 10 juli 2025 besluit verwerende partij tot de weigering van verblijf (bijlage 14) zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 06.11.2024 een aanvraag tot gezinshereniging op basis van art.10 Vw in, dit in functie van haar moeder S. M. A. (RR:xx.xx.xx.x...x.), hierna de referentiepersoon). Zij werd op 06.11.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en erna van een attest van immatriculatie.

Betrokkene diende haar aanvraag tot gezinshereniging in op een moment dat zij nog minderjarig was. Inmiddels is zij echter meerderjarig geworden. De referentiepersoon, haar moeder, beschikt momenteel niet langer over een geldig verblijf in België, aangezien haar verblijf wordt beëindigd via de bijlage 21. Overeenkomstig artikel 10, §1 van de Vreemdelingenwet, dient de referentiepersoon gemachtigd te zijn tot verblijf van onbepaalde duur. Aangezien dit op heden niet het geval is, opent de referentiepersoon geen verblijfsrecht meer voor betrokkene. Bijgevolg kan onze dienst de verblijfsaanvraag niet toestaan.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de 1 van de voorwaarden van artikel 10, wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar moeder, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Referentiepersoon opent geen verblijfsrecht meer voor betrokkene. Volgens de gegevens uit het Rijksregister wonen betrokkene en haar moeder samen op hetzelfde adres. Betrokkene roept geen banden in met andere familieleden. Indien men voor betrokkene op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, dient men de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen. Medische elementen worden niet ingeroepen bij de verblijfsaanvraag. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene op 04.09.2024 gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische instelling. Bij het vonnis van de Jeugdrechtbank van de Rechtbank van Eerste aanleg Limburg werd op 12.09.2024 besloten dat een gedwongen opname niet langer nodig is, aangezien betrokkene geen gevaar meer vormt voor zichzelf of anderen. Zij gaf bovendien aan zich vrijwillig te willen laten opnemen. Dit vonnis doet geen afbreuk aan onze beslissing om de verblijfsaanvraag van betrokkene te weigeren. Indien betrokkene verblijf wenst te verkrijgen op grond van medische redenen, dient zij hiervoor de in de wet gestipuleerde afspraken te volgen.

Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een besluit tot verwijdering van het grondgebied. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel op dit moment niet moet worden verbroken. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders zou kunnen verderzetten. Aangezien zowel het verblijfsrecht van de referentiepersoon als dat van betrokkene beëindigd wordt, staat het hen vrij om zich tijdelijk in het buitenland te vestigen teneinde aldaar, indien gewenst, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen conform de geldende wettelijke bepalingen. Betrokkene is inmiddels meerderjarig en kan autonoom beslissen bij wie en waar zij wil wonen. Op basis van de informatie uit de ouderlijke toestemming blijkt dat haar vader in Brazilië verblijft, zijnde tevens het land van herkomst van betrokkene. Als Braziliaanse onderdaan geniet zij bovendien van visumvrije toegang tot de Schengenzone, wat een terugkeer en eventuele toekomstige verplaatsingen vergemakkelijkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

1.5 Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 18 augustus 2025 een beroep tot nietigverklaring en schorsing in.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 2 september 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift ook een vordering tot schorsing aan. Zij meent dat de referentiepersoon voor haar aanvraag tot gezinshereniging (haar moeder) een schorsend beroep heeft ingediend tegen haar beslissing waardoor ook haar huidig beroep volgens haar schorsend is.

3.2 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De Raad herinnert bijgevolg aan de verplichting van verzoekende partij *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing hem blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. *Prima facie*, voert verzoekende partij geen verdere elementen in dit kader aan.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe gehouden is bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit eerste middel als volgt uiteen:

“3. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De referentiepersoon heeft ook een schorsende beroep ingediend bijgevolg is huidig beroep ook schorsend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met haar lange verblijf (4 en half jaar "een korte periode is), de integratie van verzoekende partij (inburgering, werk enz.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie. ;

Zij werd gedwongen opgenomen in psychiatrie. Haar behandeling moest stop gezet worden nadat ze meerderjarige was geworden.

Haar behandeling kan niet stopgezet worden. Intussen heeft de referentiepersoon een nieuwe dokter voor haar gevonden op haar behandeling verder te zetten.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekster en de referentiepersoon kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht heeft.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending van het algemeen, rechtsbeginsel van de hoorplicht en van het recht op een eerlijk proces waarbij zij dit middel als volgt uit één zet:

2.2 Tweede middel : Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.*
- Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.*
- Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningstcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.*

Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster. Ze verwijst: zo bvb naar haar gezondheid, enz.

Als verzoekster toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de

verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. haar behandeling.

Volgens het algemene rechtsbeginsel "Audi alteram partem" moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar derde middel de schending opwerpt van het recht op een eerlijk proces, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen beoordeeld.

4.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij voert daarbij een theoretisch betoog aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.5 Verzoekende partij is het echter ook niet eens met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van deze zogenaamde materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.9 Verzoekende partij heeft op 6 november 2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In dit verband verwijst zij naar haar familieband met haar moeder die in België verblijft.

Voormeld artikel stelt in paragraaf één dat:

“ § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

6° de volgende familieleden van een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twee jaar toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Deze laatstgenoemde termijn wordt teruggebracht tot een jaar indien de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of vervalt indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de familieleden bedoeld in de bepalingen onder c) tot e):

(...)

d) de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in de bepaling onder b), die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven;

(...)”

4.10 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat de moeder van verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door een gezinshereniging te vragen met een Unieburger, zijnde haar Nederlandse wettelijk samenwonende partner en dat deze initiële situatie intussen sedert een geruime tijd niet meer actueel is. De verklaring van wettelijke samenwoning werd immers op 8 oktober 2024 beëindigd wat verzoekende partij en ook haar moeder niet ontkennen.

De moeder van verzoekende partij heeft weliswaar een hoger beroep aangetekend bij de Raad tegen de beslissing waarbij aan haar verblijf van meer dan drie maanden een einde wordt gesteld. In het arrest 346 300 van 6 mei 2026 wordt haar vordering echter afgewezen.

De moeder van verzoekende partij kan daardoor haar verblijfsrecht niet behouden en al evenmin kan zij genieten van de in de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgronden of humanitaire gronden om alsnog verder van het verblijfsrecht te kunnen genieten. De moeder van verzoekende partij beschikt dan ook niet over een verblijf van onbeperkte duur wat nochtans een criterium is voor de toekenning van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dit ook terecht vast en op basis van de gegevens zoals vervat in het administratief dossier kan niet geoordeeld worden dat deze gevolgtrekking van verwerende partij niet zou beantwoorden aan de correcte feitelijke gegevens.

4.11 Verzoekende partij is nog van mening dat haar hoorrecht geschonden werd en dat zij onvoldoende in de mogelijkheid gesteld werd om al haar mogelijke elementen voor te brengen die van invloed geweest zouden kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot het erkennen van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

4.12 Verzoekende partij stelt in dit verband met name dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar specifieke situatie. Zij zou gedwongen opgenomen zijn in de psychiatrie en door haar meerderjarigheid zou haar behandeling stopgezet zijn. Er zou nu een nieuwe arts gevonden zijn om haar behandeling verder te zetten.

Eerst en vooral blijkt inderdaad dat verzoekende partij gedwongen opgenomen werd in een psychiatrische instelling daar zij een gevaar uitmaakte voor onder meer zichzelf. In het vonnis van de Jeugdrechtbank Limburg van enkele dagen later blijkt dan weer dat een gedwongen opname niet langer nodig was, dat verzoekende partij bereid was verder vrijwillig een behandeling te ondergaan en voorts haar medicatie uit Brazilië diende af te bouwen. Uit geen enkel stuk blijkt dat haar behandeling plots gestopt zou zijn bij haar meerderjarigheid en al evenmin blijkt dat zij op heden een behandeling volgt die niet stopgezet kan worden, wel integendeel.

Er wordt een mail voorgebracht van een klinisch psycholoog (en geen psychiater) van 15 juli 2025 en later nog een herinnering vanwege dezelfde psycholoog van 25 juli waarin deze laatste zelf aan de moeder van verzoekende partij vraagt wat hun inzichten zijn voor een verdere behandeling. Er wordt onder meer gewezen op de contactgegevens van een Portugeessprekende psychiater te Luik. Nergens blijkt uit dat verzoekende partij überhaupt contact heeft opgenomen met deze persoon om een behandeling op te starten. Los van het feit dat dit stuk dan ook informatief zo goed als niets toevoegt aan het dossier, dateert dit van na 10 juli 2025. Verwerende partij kon dan ook op geen enkel moment op de hoogte zijn van dit mogelijke element alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan. Hetzelfde geldt voor de stukken die in dit kader ter zitting worden neergelegd (medische verklaring van de huisarts van 23 maart 2026 en verslag opname van 11 maart 2026).

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

4.13 Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verwerende partij heeft immers op basis van de gegevens waarover zij destijds beschikte, beslist dat er aan verzoekende partij geen recht op verblijf afgeleverd kon worden. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord. Verwerende partij heeft een beslissing genomen op basis van alle door haar gekende gegevens.

4.14 Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat dat indien verzoekende partij van mening is dat haar medische conditie dermate ernstig is dat zij meent hier te lande verder te moeten verblijven, zij ertoe gehouden is de geijkte procedure in dit kader te volgen.

4.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------